

RAKKAUDELLE.

Olin niin kauan Sinua odottanut,
Ja odotukseeni jo väsynyt,
Etten luullut sinua olevankaan —
Kun vihdoin tulit minun luokseni,
Sinä suuri rakkaus.

Elämäni oli minulle kolkoksi käynyt
Ja sydämeni synkistynyt,
Sillä kaikki oli mielestäni tyhjää.
Paheistani minulla ei iloa ollut.
Hyveeni olivat irvikuvia —
Oi jos olemattomiin olisin saanut haihtua!
Silloin tulit sinä sydämeni luo,
Sinä sieluni pelastaja ja voittaja pyhä,
Ja näytit minulle Jumalan.

Sanotaan, että Jumala on näkymätön
Ja ettei Hän ihmisten ilmoilla esiinny.
Mutta minulle Hän näyttäytyi ihmisen haahmossa,
Ja ihmislapsen muodossa Hän tuli,
Sillä Jumala on rakkaus.

Uskoni olin kadottanut ihmisiin
Ja ihmisten ihmisyyteen.
Pienet olivat minusta heidän pyrkimyksensä
Ja kylmä heidän kaipuunsa onneen.
“Vähät siitä”, minäkin hourin,
“Houkat tunteista haaveilkoot”.

Mutta kun auringon aamusivillä
Sinä sieluuni toit Herran päivän,
Pulpahti povessani elämän lähde
Ja kuvastui silmiini kunnian Herra
Yhden ihmissydämen istuimella.

Silloin selveni auvon salaisuus:
Surusta se syntyy ja synnistä,
Kukka kuilujen syvyydessä,
— Vaan auvon lapsi on puhtaus.

Syntiin olin syvälle vajonnut
Ja onnea sen sylistä etsinyt,
Tiennyt en autuuden asuvan
Ikipuhtauden yläkömailla.
Tulit sinä. Katseesi lemмен loisteella
Tungit mun sieluni sisimpään,
Herätit henkeni — — —
Minne jäi synnin viehäty?

Sun kätesi kosketus kasvatti minulle siivet
Ja nosti minut henkesi maihin,
Sun huultesi suutelo irrotti minut itsestäni
Ja synnytti minut uudelleen sinussa.
— — — Pois, pois oli paha karissut!

Sinä pelastit mun, Sinä vapahdit mun,
Sinä — onneni ikuinen lähde.

Pekka Ervast.

(Tietäjä 1910 Touko-Kesäkuu N:o 5-6, ss. 198-199)